

handen en voeten gebonden, mensch onder den hoop te werpen, gelijktijdig met eenen gemuilbanden krokodil, benevens een koppel gekortwiekte duiven, hetwelk de schrikkelijkste verwarring en bloedgierigste woestheid voortbrengt, daar elk zich beijvert, om een gedeelte dezer offers magtig te worden, waardoor die ellendeling zoo wel, als deze dieren, spoedig wordt van een gescheurd (1). Oorspronkelijk is deze gewoonte eene godsdienstige instelling en geenszins een willekeurig vermaak, hetwelk te noodiger moet worden opgemerkt, wijl daardoor de onmenschelijkheid eenigzins verminderd en de verkeerdheid des begrijs meer beklagelijk wordt. Door deze *gewoonte* viert men den lijkdienst der overledene Koningen, wier graven de tijdelijke Troonbezitter jaarlijks moet besprengen met menschenbloed, en wiens menschelijkheid alzo; hoe vreemd het ons ook klinkt, lof verdient, wanneer hij dat offer slechts tot éénen mensch bepaalt, en daartoe geenszins de onschuld of de vreem-

(1) DALZEL *Inl.* bl. 33—40. *Gefch.* bl. 255—257.